

ВЪНЕЦЪ

ИЛЮСТРОВАНО СПИСАНИЕ
ЗА ЮНОШИ И МЛАДЕЖИ

А. Каралийчевъ

ВЕЛКОВАТА ТЪМНИЦА

(легенда)

То било едно време. Презъ селото минали даа-
лиитѣ и тумбелецитѣ. Като орлякъ гарвани тръгнали
за лешъ.

Хей!

На четири гривести коне яхнали, опасани съ
желѣзни колани, на дългитѣ остри маждраци носѣли
алени байрачета, отъ сребро били кривитѣ имъ ята-
гани. Черъ билъ като куминъ тѣхния вождъ. Въ очитѣ
му пламтѣла стръвъ, и коня му — дето стжпѣлъ,
кладенче копаялъ.

Страхъ да те побие!

Не било викъ на хора тѣхното викане, а ревъ
на подскрижени звѣрове, които сж подушили кръвъ.

Предъ тѣхъ на кобили препускали две джу-
джета, двама барабанчика, съ островърхи фесове
и дълги плетени коси. Въ барабанитѣ имало две
голи българчета, отъ люлкитѣ взети, изтръгнати отъ
майчина пригрждка. Когато първиятъ даалиецъ тум-
калъ барабанчето, по-ясенъ отъ звънчетата, които
пищѣли на конската огърлица, билъ гласа на едно
юначе: